

VÄINÖ LEHTONEN

KANSALLINEN
UUDESTISYNTYMINEN

KANSALLINEN UUDESTISYNTYMINEN

Kirjoittanut
Väinö Lehtonen

Tulisoronen
Lahti 2026

3. painos

(1. painoksen näköispainos.

Palautettu 2. painoksesta ISBN 951-8901-24-4

Kesävuori Purujärvi 1990 poistetut sivut 29–32.

Poistettu 2. painokseen lisätyt Alkusanat.

Lisätty kirjaluettelo.)

www.tulisoronen.fi

www.kristosofia.fi

www.kristosofia.net

ISBN-978-952-7316-35-1

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

KANSALLINEN UUDESTISYNTYMINEN

Kirjoittanut
Väinö Lehtonen

P. E:N KANNATUSLIITTO
Tampere

Tampereella
Tampereen Paperinjalostustehdas ja Kivipaino Oy
1 9 4 6

Tutustuessamme H. P. Blavatskyn esittämään teosofiaan, hänen "Salaiseen Oppiinsa" ja muihin kirjoitukhinsa ja kirjoituksiinsa, kiintyy huomiomme eräisiin asioihin, joista hän puhuu verhotusti, paljastamatta koko totuutta. Eräs tällainen asia koskee joitain planetaarisia järjestelyjä. Hän mainitsee m.m., että muutamilla aurinkokuntamme planeetoilla on useampia kuita, kuin heillä on oikeutta. Oman kuumme yhteydessä puhutaan "kahdeksannen piirin mysteriosta" ja annetaan ymmärtää, että kuu on häviön piiri. Se on fyysillisesti kuollut, mutta sielullisesti elävä pallo, joka muistuttaa hautausmaata ja jossa yhä tapahtuu eräänlainen kehityksessä epäonnistuneitten tajuntojen purkautuminen. H. P. Blavatsky antaa aivankuin rivien välistä lukien ymmärtää, ettei elämä tässä meidänkään kehitysjärjestelmässämme kulje aivan suoraviivaisesti eikä suunnitelmien mukaan, vaan että siinä tapahtuu luokalleenjäämisiä, jopa epäonnistumisia-kin, jonkavuoksi suunniteltua kosmoksen rakennetta on muutettava.

Nämä hämärät viittaukset saavat ehkä selityksensä tarkastellessamme luomispäiviä.

Planeettamme elämän muodostaa seitsemän luomispäivää. Ajattelemme ne sijoitetuksi ympyrän kehälle, niin että neljäs luomispäivä tulee alimmaiseksi. Silloin ensimmäinen, toinen, kolmas ja puolet neljänestä luomispäivästä muodostavat laskevan kaaren, jolloin kehitys laskeutuu aineelliseen olotilaansa. Toinen puoli neljänestä sekä viides, kuudes ja seitsemäs luomispäivä muodostavat nousevan kaaren, jonka kuluessa kehitys nousee henkeä ja täydellisyyttä kohti. Näinollen neljäs luomispäivä muodostuu käännekohtaksi sekä planeetalle itselleen, että siinä kehittyville olennoille.

Mutta jokainen luomispäivä muodostaa itsekkin oman ympyränsä, jonka alin kohta on käännepiste luomispäivän historiassa. Kun ajattelemme, että jokainen luomispäivä synnyttää oman ihmiskuntansa on luonnollista, että käännepiste on ratkaiseva kohta kehittyvän ihmiskunnan historiassa. Sillä alaspäinen kaari erottaa tajuntaa Jumalasta — jos niin tahdomme sanoa. Se luo eristäytymistä ja siis myöskin itsekkyyttä, koska tarkoituksena on synnyttää itsenäinen tajuava olento. Käännekohtan jälkeen kulkee kehitys inhimillistä täydellisyyttä kohti.

Nyt salainen historia kertoo, etteivät kaikki ihmiset noissa edellisissäkään luomispäivissä ole jaksaneet seurata kehityksen virran mukana. On tapahtunut vitkaste-lua, luokalleen jäämisiä, jopa epäonnistumisiakin. Kai-kista sieluista ei ole ehtinyt tulla täydellisiä ihmisiä, vaan osa on jäänyt pikemminkin paholaisen asteelle. Mainitaankin kolme olentoryhmää, yksi kustakin luomispäivästä: Saatanat, Ahrimaanit ja Lusiferit, jotka eivät saavuttaneet ihmisastetta kehityksen määräämässä järjestyksessä.

Kun ajattelemme, että inhimillinen täydellisyys on epäitsekkyydessä, hyvydessä, kaikessa kauniissa ja jumalallisessa, niin ymmärrettävästi se ei voi vapaasti ilmentyä, viihtyä ja toimia siellä, missä on itsekkyyttä, pahuutta ja jumalallisen elämän painostusta. Sentähden on luomispäivän käännekohtan jälkeen täytynyt tapahtua eräänlainen pesäero eri tajuntaryhmien välillä, jotta luonnon järjestyksen mukainen kehitys kävisi mahdolliseksi. Emäplaneettahan seuraa suunniteltua latua, joten sivukiertolaiset nähtävästi toimivat siirtoloina. Tämä ehkä antaa valoa kuun mysteroon, omamme ja toisten planeettojen kuihin.

Nyt voimmekin kysyä: mitenkä ovat asiat tässä neljännessä luomispäivässä, jossa parhaillaan elämme? Onhan tämä koko kehitysjärjestelmämme käännekohta. Edellisten luomispäivien Saatanat, Ahrimaanit ja Lusiiferit ovat voineet vielä jatkaa kehitystään tässä neljännessä luomispäivässä, koska tämän alkupuoli — kolme ja puoli juurirotua — kuului laskevaan kaareen. Niinpä heidän ansiostaan Atlantiksella nousikin pahuus huippuunsa, joten luonto lopulta kyllästyi ja upotti koko mantereen. Mutta nyt elämme jo viidennessä juurirodussa. Jos ajattelemme, ettei vuosimiljardeja kestänyt materiaa kohti painautuminen suinkaan voinut kädenkäänteessä pysähtyä, joten se jonkunaikaa kulkee aivankuin vaaka-suoraan — sanoisimmeko hyvä ja paha rinnatusten — niin on kehitys nyt jo tuntuvasti nousevalla kaarella.

Milloinikä tässä luomispäivässä tapahtuu luokalleenjääneiden erottaminen? Miksi ei H. P. Blavatsky puhu tästä? Tarkastellessamme elämää ympärillämme näemme selvästi, että vaikka täällä onkin syntynyt paljon

hyvää, kaunista ja inhimillistä, joka viittaa kehityksen pyörän kääntymiseen, niin entinen alaspäinen kaari vaikuttaa myöskin sangen voimakkaasti. Olemme luoneet maanpäällisen helvetin, jossa henkisemmän kulttuurin syntymisellä ei näytä olevan mahdollisuuksia. Henkinen elämähän on inhimillisen täydellisyyden tavoittelua, ja sehän on nykyisissä yhteiskunnissa melkein mahdotonta. Jos joku toteuttaa Jeesuksen neuvoa: ”joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu”, toisin sanoen kieltäytyy murhaamasta, sotimasta, saa hän toteuttaa ihannettaan oman henkensä uhalla. Sentähden voimmekin kysyä, miksi ei H. P. B. puhu tarkemmin näistä ajankohdallemme tärkeistä kysymyksistä?

Asian voimme ymmärtää ensiksi näin: Jos huomaammekin H.P.B:n antaneen viitteitä tähän suuntaan, niin asia on käynyt hämäräksi sen vuoksi, ettei ole ymmärretty ”Salaisen Opin” kuvausta omasta kehitysjärjestelmästämmme. Väärinkäsitysten johdosta on ajankohta, jossa parhaillaan elämme, siirtynyt hämärään tulevaisuuteen.

Toiseksi: Vaikka H.P.B. tiesi, että nouseva kaari on käsissä, niin hän tiesi myöskin, ettei kehitys tapahdu koneellisesti. Kehitys menee eteenpäin aivankuin henkisten vipujen avulla, ja näitä vipuja ovat historian Mestarit ja uskontojen perustajat. Käsilläoleva ajankohta taas ei ole aivan tavallinen luomispäivän taitekohta. Olemme neljännessä luomispäivässä, joten kysymyksessä on koko kehitysjärjestelmämmme käännekohta. Näinollen täytyy käänteentekevinä vipuina olla aivan erikoiset tekijät. Niinpä kristosofiset tutkimukset paljastavatkin meille sen ratkaisevan tärkeän historiallisen tapahtuman, että Gau-

tama Buddha, Jeesus Natsarealainen ja Pekka Ervast olivat ne henkilöt, joiden kautta planeetallemme tuli ne erikoiset kosmilla-henkiset voimat, jotka aiheuttivat kehityksen pyörän kääntymisen. Kaksi ensimmäistä näistä olivat omalta osaltaan jo varhemmin tehneet suuren työn, mutta tapahtuman kolmas vaihe oli H. P. Blavatskyn eläessä vielä alustavassa vaiheessaan. Sillä Blavatsky kuoli 1891 ja Pekka Ervast koki kosmilla uudestisyntymisensä 1896.

Nyt voimme sanoa, että Logoksen jumalallinen Tempeli on kolmessa vaiheessaan laskeutunut maanpäälle. Planeettamme on nyt peruuttamattomasti lähtenyt kirkastumisen ja henkevoitymisen tielle. Vasta meidän päivinämme tapahtuneessa suuressa kosmillaisessa vuodatuksessa tuli lopullisesti planeettamme elämässä ratkaiseva voitto saavutetuksi. Tämän suuren tapahtuman jälkeen voidaan sanoa, että se tuomiokausi, jonka alkamisen Isä yksin tietää, on nyt alkanut. On alkanut aikakausi, jonka kuluessa osan ihmiskuntaa on poistuttava planeetaltamme. Heiltä loppuu jälleensyntymisen mahdollisuus maanpäälle.

Kun katselemme elämää ympärillämme näemme, että tämä kysymys on ajan polttavin. Olemme kokeneet kaksi yleismaailmallista sotaa, joista viimeinen on näennäisesti päättynyt. Mutta onko maailma rauhoittunut? Kaukana siitä. Yhä hirvittävimpiä aseita keksitään, yhä suurempaa tuhoa valmistellaan. Atomin voimat on otettu käytäntöön, ja kiihkeästi valmistaudutaan uutta sotaa varten. Osalta ihmiskuntaa on vallanhimo ja murhanhimo himmentänyt kaikki inhimilliset ominaisuudet. Tiedemie-

het puhuvatkin jo koko ihmiskunnan mahdollisesta tuhosta. Ja he itse ovat sitä tuhoa valmistamassa.

Voimmekin kysyä: onko tämä jumalallisten suunnitelmien mukaista? Sitäkö varten on kuljettu ihmiskunnan pitkä historia, että se lopulta johtaisi kaikkien järjettömään häviöön? Eikö terve järki myönnä, että väkivallan ihannoitsijoilla pitäisi olla oma paikkansa avaruudessa, jossa he keskenään voisivat ihannettaan toteuttaa? Tähänasti on tämä surujen tähti ollut aurinkokuntamme kuritushuoneena, mutta sen kehitys on nyt tähän suuntaan päättymässä. Väkivallan ihannoitsijoille täytyy lopulta löytyä paikka muualta.

Kun ilman teosofis-kristosofista tietoa ja valoa — vanhaan elämäkäsitukseen nojaten — tulee pohtineeksi ihmiskunnan elämää ja aikamme vaikeaa tilannetta, joutuu epäilemättä siihen vakaumukseen, ettei ihmiskunnalla ole parempaa tulevaisuutta. Se näyttää olevan aivankuin tuomittu pahuuteensa. Ihmisyys kaikissa muodoissaan on aina poljetussa asemassa. Ihmisyydettömyys on vallassa ja hurmiossa. Näinollen ei tuolta tavalliselta kannalta katsoen voisi olla edessä muu kuin tuho.

Mutta kun tutustumme kristosofiaan, kun alamme ymmärtää jälleensyntymistä ja karmaa, kun kuulemme Pekka Ervastilta, että Karman johto on nyt Kristuksella ja että se vaikuttaa myöskin jälleensyntymismysteriossa, silloin alkaa totuus selvitä. Huomaamme, että oli ihminen miten mahtava tahansa, oli hänellä vaikka aseita ja ammuksia riittämiin, on kuitenkin yksi mahti häntä suurempi: kuolema. Kun kuolema saapuu, on mahti lopussa. Nöyryyden ja katumuksen malja on silloin juotava viimeiseen pisaraan. Ja uudessa jälleensyntymässä voi olla

**TEOSOFIS-KRISTOSOFINEN YHTEISTYÖ
SUOMESSA:**

Kesäkurssiesitelmiä 1943:

"YKSIÖ JA RYHMÄ" 30:— 40:—

Kesäkurssiesitelmiä 1944:

"KEHITYS" 40:— 55:—

Kesäkurssiesitelmiä 1945:

"ELÄMÄN KOULU" 50:— 70:—

P. E:n Kannatusliitto

Tampere, Santalahdentie 7 E 13

Hyväntahdon aikakauskirja

POHJOLAN VALO

10 numeroa vuodessa, 100 mk.

Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2. C. 31.

Hinta 15 mk

